

Tova Mozard, Pool, C-print (2023). Beskuren. Foto: Tova Mozard/Cecilia Hillström Gallery

KONST

Recension: Tova Mozard på galleri Cecilia Hillström

Publicerat 20231123

4:38 min

- Sedan Tova Mozard gick ut konsthögskolan för 20 år sen har hon etablerat ett eget, visuellt och narrativt universum - vägg i vägg med Edvard Hoppers melankoliska måleri och David Lynchs dova filmberättande.
- Mozards redskap är kameran men hennes bilder och filmer kretsar kanske framförallt kring fantasier och drömmar.
- Hon är verksam i Stockholm och Los Angeles - och nu aktuell med filminstallationen ILOVERUSS i Stockholm.

Recension: Detta är en professionell bedömning. Omdömet som uttrycks är recensentens eget.

Han sitter barfota i ett spartanskt möblerat rum och sjunger. Han kallar sig själv för en "Peter Pantyp" som levtt ett "zigenarliv". Han försörjer sig på statistjobb i Hollywood, och har gjort det ganska länge nu.

Så där ja. Om du inte var distraherad nu så har du nog vad du behöver. För att bilda dig en uppfattning och faktiskt: se honom framför dig. Själv tänker jag på något jag såg för flera dagar sedan, när jag skriver ned det här.

För det är så våra hjärnor fungerar. Det var ju det som gjorde hela skillnaden när vi reste oss på savannen och började se sådant som inte var för handen. Som framtiden och det förflutna. När den märkvärdiga förmåga vi kallar fantasi uppstod en gång.

I förhållande till ett sådant perspektiv arbetar Tova Mozard i ett medium med kort historia, där fantasins betydelse är starkt reducerad: I fotografiet är ju allting för handen, utom tiden. I filmen får vi den med, och både ljud och ljus på köpet.

Men om det vore allt skulle Russ liv vara väldigt torftigt.

I en scen tar han hand om ett storpack kycklingben - för "mindre än en dollar per måltid"! I en annan berättar han om sin gamla skinnjacka, som han sover i ibland, för att spara på elen.

Men vad gör det när man är "the great pretender"? Russ må vara en enkel daglönare i drömfabriken men han är också en karismatisk berättare som hela tiden, skickligt, lockar med oss bortom det vi ser, ut ur filmens egna scener, till det som inte är för handen.

Och medan han, på så vis, öppnar rummet öppnar Tova Mozard tiden. I ett par decennier har hon, återkommande, filmat med Russ Kingston i Los Angeles - och i tre parallella filmprojektioner leder hon oss mjukt och utan kronologi mellan scener med en ganska ung Russ, en lite äldre och en påtagligt sliten, åldrad man.

Kanske går döden redan vid hans sida? Tiden blir både plågsamt konkret och nästan övervunnen, på samma gång.

Och som om inte det räckte lyfter hon på förlåten till ytterligare en dimension - den som är deras "vi", deras relation till varandra. Och som både rymmer tjafs om hur scenerna ska göras och en kärlek med direkt övernaturliga inslag - som drar undan mattan för den som till äventyrs fått för sig att det bara är en lite "arty" dokumentärfilm vi tittar på.

ILOVERUSS är snarare en antifilm. Och en slags varm, melankolisk skulptur i tid och ljus om det storslagna i att vara människa.

Mårten Arndtzén